

sten som et revolutionært Skridt. Jeg ved ogsaa, at i det praktiske Liv vil Gennemførelsen møde mange Vanskeligheder, som det allerede er paaaget af det ærede Medlem for Kallundborg og vistnok ogsaa af den ærede Ordfører, hvis jeg husker ret. En af de fremsatte Indvendinger er den, at Anvendelsen vil blive uensartet; men dette er jo ikke andet, end hvad der ogsaa gælder med Straffeloven, som vi nu have den; der er alle Vegne og vil til alle Tider være Dommere, som ere grumme milde, som ville anvende de mindst mulige Straffe, og som altsaa ogsaa ville anvende de betingede Straffedomme, og der er og vil altid være Dommere, som ere saare strenge, blodtørstige kunde jeg sige, som altid ville anvende meget høje Straffe og ikke ville anvende betingede Straffedomme, selv om de kunde. Den gyldne Middelvej er altid vanskelig at følge. Dernæst er der ogsaa den Indvending — det var den ærede Ordfører, som fremhævede den — at man kunde frygte at Kriminaliteten vilde vokse, at der vilde gives Folk, som vilde spekulere i de betingede Straffedomme og vilde forbyrde sig, naar de mene, der er Udsigt til at slippe for Straf, medens de ikke vilde forbyrde sig, naar denne Udsigt manglede. Jeg tror imidlertid ikke, der er nogen Fare her. Jeg tror, det vil gaa her som de fleste Steder, at der i temmelig kort Tid vil danne sig en Praksis for Anvendelsen og Ikke-Anvendelsen af dem. Jeg tror derfor ikke, der vil blive nogen særlig Stigning i Forbrydelsernes Tal. Jeg forudsætter saa tillige, hvad der jo ogsaa er berørt i Dag, at der fra den højtærede Justitsminister vil blive draget Omsorg for vanartede og forsømte Børns Opdragelse og Anbringelse i ganske anderledes høj Grad, end Tilfældet er nu. Praktiske Folk, baade Dommere og Fængselsmænd i Udlandet, have set med venlige Blikke paa de betingede Straffedomme. Hvad Indlandet angaar, kan jeg sige, at da jeg for et Par Aar siden gennemgik de Besvarelser fra Dommere her i Landet, som jeg tidligere har berørt et Par Gange, var der et Par Dommere, som aldeles bestemt vilde betragte det som en Ulykke, om vi fik betingede Straffedomme indførte her i Landet; nogle faa stillede sig paa det Standpunkt, at de mente, at betingede Straffedomme skulde vi ikke have, men at derimod Paatalemyndighederne skulde have en betydelig udvidet Beføjelse til at undlade Paatale eller til at undlade Paatale paa visse Betingelser, men de allerfleste

af de Dommere, der havde sendt Besvarelser, udtalte, at de med Glæde vilde se, at der her i Landet indførtes betingede Straffedomme efter det Mønster, som Loven af 2den Maj 1894 har givet i Norge. Deraf slutter jeg saa, at Loven vil blive modtagen med Forstaaelse og Glæde af den danske Dommerstand, og det er ogsaa for mig en Grund til at anbefale Forslagets Fremme.

Formanden: Jeg beder efterfølgende ærede Talere tage Hensyn til Ønskeligheden af, at første Behandling af Lovforslaget føres til Ende i dette Møde.

Borgbjerg: Det var et omtrent lige saa interessant som langt Foredrag, vi nys hørte fra det ærede Medlem for Odense (Nanke). Jeg paaørte det med stor Opmærksomhed. Kun svækkedes min Interesse noget derved, at det ærede Medlem tog Afstand fra Lovforslaget paa et Punkt, som forekommer mig at være et Hovedpunkt. Det ærede Medlem vilde have, at den, der var dømt betinget, skulde i de 3 første Aar undvære sin borgerlige Ære. Dette forekommer mig at være ret afgørende, thi det at blive dømt og straffet er i sig selv ikke nær saa slemt som det at blive stemplet i sine Medborgeres Øjne og miste sine borgerlige Rettigheder. Det ærede Medlems Foredrag konkluderede derfor i Virkeligheden i, at han var en Modstander af betingede Straffedomme. Jeg begynder hermed, fordi jeg maa sige, at skulde jeg have nogen Indvending at gøre mod Lovforslaget, hvis Fremkomst fra de ærede Forslagstilleres Side mit Parti meget paaskønner, skulde den gaa i stik modsat Retning. Jeg kunde ønske en Udvidelse. Det er efter Lovforslaget Dommernes, der afgøre, om de ville idømme en betinget Straf eller ikke. Er dette ikke at lægge for megen vilkaarlig Myndighed i Dommernes Haand? Jeg ved godt, at vi have mange fortræffelige Dommere, og jeg ved ogsaa, at der blandt de yngre Jurister og Dommere gør sig mere og mere humane Tendenser gældende, men derpaa kan man ikke bygge ved Lovgivningen, og der er jo ogsaa mange Dommere, som ere uimodtagelige for Nutidens humane Tendenser. Der er adskillige Dommere omkring i Landet, som kun have den ene Tanke at dømme og straffe, og at ingen skyldig maa gaa Straf forbi. Der er mange Dommere, der mene, at det vilde være den største Ulykke, der kunde ske, om et Menneske, der havde begaaet noget, som efter den